

Négy kezdet – 4: Az örök élet kezdete

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Jelenések könyve 21. fejezetének az elsőtől az 5. verseiben a következőképpen: "És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trón felől: Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent." – Urunk! Kérjük, hogy mutasd meg nekünk a Te újjáteremtő erődöt – ígéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim! Ez az utolsó kezdet. Az örök élet kezdete. Az utolsó kezdet nem úgy utolsó, hogy utoljára maradt... Az utolsó kezdet úgy utolsó, hogy utána nincs már szükség *soha, semmilyen* kezdetre. Mert ami akkor elkezdődik, annak *nincsen vége*. **Melyek voltak az eddigi kezdetek? Mit kezdtek el? Mit kezd el az utolsó kezdet?** Ezekre a kérdésekre fog válaszolni a mai igehirdetés.

Miben áll az első kezdet, a felnőtt élet kezdete? Elsőként abban, ha *akkor is* meg tudjuk érezni a reánk áramló szeretetet, és tudunk belőle adni másoknak, amikor gyermekfejjel elkeseredtünk volna. Másodszor abban, ha rádöbbenünk arra, hogy *közösségbe* teremtett minket az Isten. *Vele, saját magával, Jézussal*, a többi emberrel és a természettel. Harmadszor abban, hogy az uralom megszerzésének a *vágyából* átlépünk a *valódi* uralomba. A valódi uralom *egyben látja* saját magunkat Istennel, Jézussal, a többi emberrel és a természettel. Végezetül pedig a felnőtt élet kezdete abban áll, hogy rájövünk arra, hogy ez a három *teljesen ugyanaz*. Élet a Jézusban. *Fel nőtt* élet a Jézusban.

Mi a második kezdetnek, a hivatás kezdetének a lényege? Egy valódi hivatás egy *életre* szól. De ne aggódjunk a döntéseink súlya miatt. Nem mi, hanem *Isten* dönti el, hogy merre megyünk. *Jézus hív erre el* bennünket. Ha ellenállunk, akkor pedig visszaterel. Lehet, hogy ehhez idő kell – *nálam negyven év kellett...* De ha idő kell, akkor Isten *megadja* ezt az időt. Mindezt előre bocsátva érdemes megszívlelnünk a 80 éve mártírhaltalt halt Ervin Gábornak a doktori értekezésében írott sorait: „Inkább akartam nagyot bukni, semmint silányat akarni.” *Akarjunk nagyot! Think Big!* Utána meg – *legyen benne kitartásunk*. Legyünk olyanok, mint a nyúl. A nyúl vagy fut – vagy leül, és fülel. A nyúl néha fülel. De ha fut... – akkor *tényleg* fut. Nem futkorászik. Nem tévelyeg. Nem bolyong. Fut. Nekünk fülelni nem kell, mert csak akkor vagyunk jó úton, ha Jézust követjük. **Fussunk hát mi is úgy, ahogyan Pál apostol írta: „ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért”** (Fil 3,14). Ez volt a lényeg. De... Van itt még valami... **Futás közben – SOHA ne feledkezzünk el a – szeretetről.** És itt megint visszajutottunk Istenhez. Mert a szeretetet folyamatosan *Istentől* kapjuk, és a környezetünknek adjuk át. Legtöbbször *EZ* a szeretet-átadás az utunk és a hivatásunk *lényege*, és szinte biztosan *NEM* az a cél, amit mi magunk kitűztünk magunk elé. Mert a szeretetátadás pontosan „Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalma” – ahogyan Pál apostol megfogalmazta.

Mi a harmadik kezdetnek, az elköteleződés kezdetének a lényege? Az elköteleződés irányba állít, és irányba terel minket. Az elköteleződés hosszú távra szól. Az elköteleződés sokszor lemondással is jár. *(Akik itt voltak egy hete, emlékeznek talán arra, hogy Je-nő milyen kétségbeesetten tiltakozott az ellen, hogy neki több milliárd nőről le kell mondania...)* DE: a megismerésnek nem a szélessége, hanem a mélysége a fontos. Ahhoz, hogy megismerjük valaminek a mélységét, ugyanarra a valamire (vagy valakire: *Jézusra...*) rászánt sok idő kell. Évtizedek. Egy egész emberi élet. Az ebben való elköteleződés bátorságot, erőt, kitartást és hűséget igényel. Hogyan döntöm ezt el? Hogyan tartok ki benne? Ne féljünk! *Nem maradunk egyedül* sem a döntéseinkben, sem pedig az utunk során. **Elköteleződésünk tárgyát, irányát, bátorságát, kitartását, erejét és hűségét arról a helyről kapjuk, ami mindent ismer, mindent tartalmaz, és ami minket végtelenül szeret: Istentől és Jézustól – Szent Lelkük által. Amihez pedig igazán elköteleződünk, az mindegyikben ugyan-az: Jézus követése.** Jézus követése pedig nagyon sokféle módon nyilvánulhat meg az életünkben. Elköteleződésként a házastársunk iránt, elköteleződésként a gyermekeink iránt, elköteleződésként a hivatásunk iránt.

Ahogy összefoglaltuk az előző három kezdetet, észrevehettetek valami nagyon fontosat. Mindegy, hogy a felnőtt élet, a hivatás, vagy az elköteleződés kezdetéről beszélünk-e. Ugyanarról beszélünk. A Jézusban való fel nőtt élet kezdetéről. Jézus elhívásáról. És Jézus követéséről. Mindegy, hogy mi a kérdés. A válasz: Jézus. És a Jézusból reánk áradó szeretet befogadásának és másoknak való átadásának a képessége. Mert Jézus a Teljesség. És mert a Teljességet a szeretet teljességében lehet megélni *egyedül*.

Ezzel eljutottunk a negyedik kezdethez, az örök élet kezdetéhez. Három hete a teremtéssel kezdtük. Ma az újjáteremtéssel fejezzük be. „És láttam új eget és új földet” (Jel 21,1) – *mondja a tanú: János apostol.* „Íme, újjáteremtek mindent” (Jel 21,5b) „Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég” (Jel 21,6) – *mondja a trónon ülő: Isten.* Az első kezdet: a teremtés, és a negyedik kezdet: a vég – *összeér.* A vég azonban nem vég, hanem új teremtés. Új kezdet. Olyan kezdet, amely immár – örök. Az új föld *eggyé vált* az éggel. Az új város immár nem a 70-ben lerombolt Jeruzsálem, hanem Isten *örök városa.* Az új földön Isten sátora az emberekkel van, és Isten az emberekkel lakik – *örökre.*

„*Rendben.*” – mondja itt Borcsa. – „*De kik ezek az 'emberek'? Én vajon köztük leszek-e?*” Hadd nyugtassalak meg Borcsa. Nem kell ezt találgatnod. És ami a lényeg, nem is kell várnod sem! Miért nem kell találgatnod, és miért nem kell várnod? Mert **az új teremtés nem olyan, hogy majd egyszer lesz, valamikor... az után, amikor mi már meghaltunk... Az új teremtés ITT VAN.** Ahogy Pál apostol írja a Korinthusiaknak szóló második levelében: „**ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre**” (2Kor 5,17). Látod Borcsa? Megint visszaértünk Jézushoz. **Jézushoz tartozol? Akkor benne vagy az új teremtésben!** Az új földön élsz, amely *eggyé vált* az éggel. Az új városban laksz, amely Isten *örök városa.* Istennel élsz – immár *örökre.* Ezért igaz az, hogy az igazán hívő ember *napfényben él, és fényes körülötte a levegő.* Este is. Télen is.

Jézus ezt mondta nekünk: „Az én Atyám házában sok hajlék van ..., és ha elmentem, és helyet készítettem nektek ... visszajövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is *ott* legyetek. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat” (Jn 14,2-4). Erre kérdezte meg Jézustól – a mi nevünkben is – a kételkedő Tamás apostol: „Uram, nem tudjuk, hova megy, honnan tudnánk akkor az utat?” Erre mondta neki Jézus a sokszor idézet szavait: „*Én* vagyok az út, az igazság és az élet.” **Jézust követve jutunk el az új földre, az új városba, Isten örök közelségébe.**

A közös bibliaolvasásunkban ma olvashattunk a királyi menyegzőről. Jézus mondja: „Hasonló a mennyek országa ahhoz a királyhoz, aki menyegzőt készített a fiának” (Mt 21,2). A királyi menyegzőre *mindannyian* meg vagyunk hívva. Te is, te is, te is – és én is. A menyegzői ruhát a bejáratnál kapjuk, *ingyen*. Jézus a kereszten kivívta ezt az ingyenes kegyelmet nekünk. *Vegyük fel* a Jézustól kapott ruhánkat, amely büntől mentes, hófehér, mert megfehéredett „a Bárány vérében” (Jel 7,14).

Tudjátok-e hogyan vehetjük fel ezt az új ruhát mi, most – ma? A feloldozásban és az úrvacsorában. Tudjátok-e mi lesz ekkor? Örök életet kapunk. Mert ahogyan Jézus maga mondta a kapernaumi beszédében: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véreimet, annak örök élete *van*, és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn 6,54). Mert – ahogyan hallhattuk a mai igeszakaszban – „Isten letöröl minden könnyet a” szemünkről, „és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé” (Jel 21,4). „Isten véget vet a halálnak örökre” (Ézs 25,8). „Teljes a diadal a halál fölött” (1Kor 15,54b). Mert itt van az ÚR, benne reménykedtünk – vigadjunk, és örüljünk a szabadulásunknak! (Ézs 25,9b)

Itt szól közbe Lackfi János: "Várjunk csak!
De ha Isten tényleg Isten és mindenható,
akkor simán megtehetette volna, hogy átugorja
az emberi növekedés lépcsőfokait,
csettint egyet, és páng, máris kipattan
a semmiből aranypáncélban, ezüstkarddal,
gyémántsakforgóval egy olyan erős vitéz,
mint Chuck Norris, aki egyetlen csapással
kettévágja az összes római katonát,
megalapítja Izrael várva várt királyságát,
és máris eljött a földre gyorsított menetben
a mennyek országa, tadááám, csapó!

Várjunk csak!
De ha Isten tényleg Isten és mindenható,
és azt szeretné, hogy ahogy asszony méhében
a magzat, úgy növekedjék bennünk az Isten,
fokról fokra, titokzatosan?
Hogy ne a gombnyomásra várjunk, hanem
küszködések és nehézségek közt is óvjuk,
dédelgessük, és mikor az idő eljött,
világra hozzuk a reményt?"

„Eljön! Eljön!” – örvendezik velünk együtt Túrmezei Erzsébet –

„Hallod? Hallod? Mozdul az ég, mozdul a föld, Isten izent: Eljön. Eljön.”

Isten – eljött. A remény – megszületett. Jézus – megérkezett erre a földre.

Itt van velünk Jézus: az első három kezdet.

Itt van velünk Jézus: a negyedik, az utolsó kezdet. Az örök élet kezdete.

Erre mondja – *neked* személy szerint – Ézsaiás próféta:

„**Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége**” (Ézs 60,1).

Jövel Urunk Jézus! Ámen.